

„I dok su bili ondje u Betlehemu, Mariji se navršilo vrijeme da rodi“ (Lk 2,6).

Draga braćo svećenici i poštovane časne sestre;
 draga braćo i sestre, ovdje u konkatedrali i oko nje,
 te koji ste u ovoj svetoj noći s nama povezani u ovoj Polnoćki
 posredstvom Televizije Slavonije i Baranje (STV)!
 Uvaženi (gospodine župane i) predstavnici Grada i Županije!

Najveći događaj za čovječanstvo, izrečen je na tako jednostavan način: „I porodi sina svoga, prvorodenca, povi ga i položi u jasle jer za njih nije bilo mjesta u svratištu“ (Lk 2,7). Bog koji vlada svijetom, koji u vlasti ima živote svih ljudi, koji na svome dlanu drži cijeli svemir, postaje nejakim Djetetom!

Božja veličina i snaga u krhkosti i ranjivosti Djeteta. Već ta činjenica da za trudnicu Mariju i njezina zaručnika Josipa nije bilo mjesta u gradu, te da se Sin Božji rodio u staji izvan naselja, ukazuje na preokret vrednota koji je prisutan u Isusovu životu i u njegovoj poruci. Siromašan, uči nas da se sreća ne krije u izobilju materijalnih dobara i u visokom životnom standardu. Prigiba se k nama da nam postane bližim, kako bi se naša sloboda lakše otvorila djetetu i njegovoj malenosti i poniznosti. Pokazuje nam da je istinski velik onaj tko zna biti skroman, jednostavan i ponizan, tko je spreman otvoriti se drugomu, vidjeti ga i prepoznati njegovo lice, poći mu ususret, radovati mu se, zavoljeti ga i obdariti ga svojom dobrotom, milosrđem, solidarnošću i ljubavlju. I kaže nam da smo mi ljudi osjenjeni radosnom viješću – evanđeljem i pjevom anđela prilikom rođenja utjelovljenoga Sina Božjega: „Slava na visinama Bogu, a na zemlji mir ljudima, milenicima njegovim!“ Ljudi su miljenici Božji!

U božićnom otajstvu razabiremo da se Božja veličina i snaga krije u krhkosti i ranjivosti Djeteta te da na svijetu nemaju budućnosti oni koji imaju moć, utjecaj i bogatstvo, već oni koji su velikodušni u darivanju i ljubavi, koji su radosni već zbog dara života, jer u njemu prepoznaju najveću vrijednost i zauzeto ga žive kao poziv zahvaljivanja i zajedništva s Bogom i ljudima te svim Božjim stvorenjima. Betlehemske dijete Isus navješćuje prepороđeni svijet, skladan u svom velikom i zadivljujućem bogatstvu, u kojemu je nama ljudima moguće spoznati što je temeljno i trajno, a što tek prolazno; što je nužno i potrebno, a što tek zamamno i zabavno.

Živi je čovjek slava Božja. Bog nam je u Betlehemu pokazao što je najvrjednije: Dijete je okupilo nebo i zemlju, zvijezde i anđele, mudrace i pastire, životinje i svu prirodu. U Betlehemu je riječ o čovjeku, o njegovu rođenju, o početku novoga svijeta i povijesti. Riječ je o onoj istini što u božićnom otajstvu ponovno pjeva pjesmu radosti: da je od svih stvorenja na nebu i na zemlji upravo čovjek Bogu najmiliji. „Živi je čovjek slava Božja“ (sv. Irenej). Među svim blagom, Bogu je najvrjedniji čovjek! Stoga božićno otajstvo u sebi nosi, danas dijelom zaboravljenu, no uvijek snažnu antropološku i humanističku poruku o svetosti i nepovredivosti ljudskog života kao Božjeg dara, o dostojanstvu majčinstva i očinstva, o vrijednosti bračne ljubavi muža i žene te važnosti obiteljskog zajedništva roditelja i djece. Budućnost će, stoga, imati oni narodi koji budu razborito podizali potomstvo, odgajali ga i u nj ulagali najplemenitija djela svojih nastojanja, mudrosti, znanja i svoga rada.

„Trebam vas!“ Dijete Isus u jaslama kao da kaže najprije Mariji i Josipu, potom mudracima s Istoka i pastirima, potom svim ljudima, miljenicima Božjim: „Trebam vas!“ Rodio se u krhkosti i malenosti kao svako dijete, pa mu zato i treba ljudska pažnja i briga. Ova potreba nije prestala. Bog i danas treba čovjeka, treba nas ljude. On je ljubav koja želi biti ljubljena, koja se nada uzvraćanju, premda je spremna prihvatiti i naše odbijanje i to baš zato što je ljubav. To je ljubav koja je ljubljena kad smo mi spremni prepoznati potrebe drugoga, osobito onoga koji si ne može ili ne zna sam pomoći. Tada nam nemoćno Betlehemske dijete – Bog koji je uzeo ljudsko lice i poistovjetio se s čovjekom kaže: »Trebam te!«

Trebam Te u bolesnima, starima i nemoćnima, osamljenima, u onima koji su na društvenim marginama, u svakome koji traži smisao, tko je obuzet tjeskobom i strahom, u onome kojemu je ugroženo ljudsko dostojanstvo, koji je nezaposlen i trpi zbog kompleksa manje vrijednosti.

Božić među nama. Iza nas je advent i čitava godina u kojoj smo zbog pandemije prouzročene koronavirusom *bili primorani* sve socijalne kontakte svesti na minimum. Pandemija je zatvorila države i gradove; nas je zatvorila u naše domove i odvela u izolaciju od drugih. Pozvani smo živjeti u osami da bismo očuvali zajedništvo s drugima, drugima pomagati držeći rastojanje; smisao pronalaziti u svakodnevicu, bez uobičajenih obveza i užurbanosti. I čitava se društvena javnost također usredotočuje na ono što je najvažnije i najbitnije, kao da želi doviknuti svojevrsnu oporuku nade za svakog čovjeka, ostavljajući po strani razne oblike

pomodarstvom nametnutih vrijednosti i kriterije uspješnosti, modne trendove, užitek i zabavu, fizički izgled, borbu za prestiž i druge stvari. Za primijetiti je da su čak ponešto popustile i političke napetosti. Iako nisu prestala, ipak je manje i uzajamnog optuživanja, politikanstva i borbe za parcijalne interese, a prioritet zadobivaju opće dobro, solidarnost, skrb za bolesne, uzajamna pomoć i podrška te druge humane vrednote. Sve više shvaćamo da jedni druge trebamo i da jedni bez drugih ne možemo; da zajednički moramo tražiti izlaz iz labirinta zla kroz uzajamno zajedništvo i solidarnost. Sve su ljudske snage usmjerene na spasenje jednoga života, kao da se time spašava čitav svijet. „Mjera čovječnosti određuje se na osnovi odnosa prema trpljenju i onima koji trpe“ (Benedikt XVI., *Spe salvi*, br. 38).

Draga braćo i sestre, kakva li znaka ovoga vremena?! Ne mladost, snaga, uspjeh i ljepota, nego ranjenost i patnja starijih postaju predmetom naše skrbi i brige. I nije li lijepo, draga braćo i sestre, osjetiti kako polažemo ispit čovječnosti jer trpljenje drugoga prihvaćamo kao svoju bol?! Ponovno doživljavamo kako su samoprijegor i ljubav koja iziskuje žrtvu izvor novoga i istinskim vrijednostima satkanoga života. Divimo se požrtvornosti medicinskog osoblja i tolikih osoba koje su spremne ugroziti svoje zdravlje radi zdravlja i dobrobiti drugih ljudi. I tu se rađa i među nas dolazi Bog!

Osjetili smo da se za Božić može - čak i bolje i kvalitetnije – pripremiti bez uličnih sajmova te da su nedjeljna sv. misa, duhovni i sakramentalni život naša istinska potreba, a ne tek puka crkvena zapovijed. Počinjemo shvaćati da Božić nije u vanjštini, nego u obraćenom srcu. Osjetili smo da nam je život ugrožen i da se ne možemo spasiti samo svojim silama, nego da trebamo Boga.

Kad čovjek odgovori na božanski vapaj Betlehenskog djeteta „Trebam vas!“, tada ono svjetlo koje je prepoznao u Bogu postaje njegovo vlastito svjetlo i tada počinjemo svijetliti u svijetu, razgoniti tamu, a ovaj svijet postaje bolje i humanije mjesto našega ljudskoga života. Oslobođamo se od sebe, da bismo u našem životu i srcu stvorili prostor za Boga i za druge ljude.

Sa željom da trajno ostanemo vjerni božićnom Djetetu Isusu i njegovim vrednotama, svima Vam, draga braćo i sestre, draga braćo svećenici i časne sestre, svima Vama koji ste i sada u službi svijetu nas, naše sigurnosti i našega zdravlja, koji primete i spašavate ljudske živote, želim sretan i blagoslovljen Božić!